

σύνηθ.: Ἀστέρωσε ὁ οὐρανός. 3) Παθ. μεταβάλλομαι εἰς ἀστέρα, ἐπὶ θανόντος Λεξ. Δημοτ.: Ἀστερώθηκε ἡ ψυχούλα της.

άστερωπά ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστερωπός.

Ἐν βαθείᾳ αὐγῇ, ὅτε ἀκόμη φαίνονται τὰ ἄστρα: Ἀστρωπά ἐξεκινήσαμε γιὰ τὸ μοναστήρι.

άστερωπός ἐπίθ. Κῶς — ΦΠανῶ Λυρικ. 274.

Τὸ ἀρχ. ἐπιθ. ἀστερωπός.

1) Ὁ ἔχων ἄστρον εἰς τὸ μέτωπον, ἐπὶ νεογεννήτου βρέφους (ἢ σημ. ἐν παραμυθ.) Κῶς. 2) Ὁ ἑναστρὸς, ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ΦΠανῶς ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Κι ἀπ' τῆς Σόφιας τὸν πλατὺ κι ἀστερωπὸν αἰθέρα
κόσμους γεννάει ἀγνώριστους καὶ βλέπ' ἡ ἄλλη μέρα.

άστερωτά ἐπίθ. ἐνιαχ. Λεξ. Δημοτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστερωτός.

Ἀκτινοειδῶς, εἰς σχῆμα ἀστέρος: Τὰ δοκάρια εἶναι βαλμένα ἀστερωτά.

άστερωτός ἐπίθ. Ἡπ. — Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1, 264 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημοτ.

1) Ὁ πλήρης ἀστέρων, ἀστροφεγγής Ἡπ.: Οὐρανός ἀστερωτός. Συνών. ἀστρωτός. β) Ὁ ἔχων ποικίλα ἀστεροειδῆ Λεξ. Πρω. 2) Ὁ ἔχων σχῆμα ἀστέρος Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ. Δημοτ.: Κάθε της πέτρα σκεπαζότανε ἀπὸ λειχήνες ἀστερωτοὺς καὶ γεράνιους Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν. Ἀστερωτὸ δαχτυλίδι Λεξ. Δημοτ.

άστεφάνος ἐπίθ. Πελοπ. (Λακων.) — Λεξ. Πρω. Δημοτ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀστεφάνος.

1) Ὁ μὴ στεφανωθείς μὲ τὸν στέφανον τοῦ γάμου, ἄγαμος Πελοπ. (Λακων.): Νύφη ἀστέφανη (ἐκ τοῦ ἐθίμου νὰ κοσμηθῇ ὡς νύμφη ἢ νεκρὰ παρθένος). 2) Ὁ μὴ στερεωθείς διὰ μεταλλίνης στεφάνης Λεξ. Πρω. Δημοτ.: Ἀστέφανη κάσσα. Ἀστέφανο βαρέλλι.

άστεφάνωτα ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστεφάνωτος.

1) Χωρὶς γαμήλιον στέφανον, χωρὶς γάμον σύνηθ.: Ζῆ μαζί της ἀστεφάνωτα. 2) Πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ μυστηρίου τῆς στέψεως σύνηθ.: Ὅταν πῆγα εἰς τὸ γάμο, εἶχαν ἀκόμα ἀστεφάνωτα.

άστεφάνωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. ἀστεφάνουτος βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀστεφάνωτος.

1) Ὁ μὴ περιβληθεὶς τὸν γαμήλιον στέφανον, ὁ μήπω εἰς γάμον ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας εὐλογηθεὶς κοιν. καὶ Πόντ.: Ὁ γαμπρὸς κ' ἡ νύφη εἶναι ἀκόμα ἀστεφάνωτοι κοιν. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. CIG 3272.33 «λείψας τρεῖς συνομαίμονας ἀστεφανώτους». 2) Ὁ ἄνευ τῆς τελέσεως τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου παρανόμως συζῶν κοιν. καὶ Πόντ.: Τὴν ἔχει ἀστεφάνωτη. Τὸν ἔχει ἀστεφάνωτο σύνηθ. Συνών. ἀβλόγητος Α 2.

άστηθος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. στηθος.

Ὁ μὴ ἔχων ἀνεπτυγμένον στῆθος: Κορίτσι ἄστηθο ἀκόμα.

άστήριχτος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. ἀστήριχτος.

1) Ὁ μὴ στηριζόμενός που: Ἐπεσε ὁ στῦλος κ' ἔμεινε ἡ σκεπή ἀστήριχτη. Τοῖχος ἀστήριχτος. 2) Μεταφ. ἀβάσι-

μος, ἐπὶ λόγων, ἐπιχειρημάτων, ὑπονοιῶν κττ.: Ὑποψία ἀστήριχτη. Αὐτὰ ποῦ λέει εἶναι ἀστήριχτα.

άστητος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Πρω. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. στητός.

1) Ὁ μὴ στηθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀστητο ἀντίσκηνο Λεξ. Πρω. Ἀστητος στῦλος Λεξ. Ἐλευθερουδ. Ἀστητη κρεββατορὰ Ἀπύρανθ. 2) Ὁ μὴ τεθεὶς ἐπὶ τῆς πυρᾶς πρὸς ἔψησιν, ἐπὶ φαγητῶν Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐβράδυξε γ' ἔχω ἄστητα τὰ φαγεῖά μ' ἀκόμα.

άστίλβωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσκλίβωτος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στιλβωτός < στίλβωνω.

Ὁ μὴ ἐπαλειφθεὶς προχείρως μὲ ἀσβεστοκονίαμα, ἐπὶ τοίχου.

άστιμαρίαστος ἐπίθ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στιμαριστός < *στιμαριάζω.

Ὁ μὴ φειδόμενος ἑαυτοῦ ἐν τοῖς μόχθοις καὶ διακινδυνεύων οὕτως ὥστε νὰ βλάβῃ τὴν ὑγείαν του.

άστιμαρισιά ἢ, ἀμάρτ. ἀστ'μαρσά Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστιμαρίστος.

Ἐλλειψὶς τάξεως, ἀκαταστασία: Λέ τοῖ βγαίνει κανεὶς εἰς τ'ν ἀστ'μαρσά.

άστιμαρίστος ἐπίθ. Θήρ. κ.ά. ἀστ'μαρίστος Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στιμαριστός < στίμαρω.

1) Ἀνεκτίμητος Θήρ. 2) Ἀκατάστατος Σκῦρ.: Μὴ βολεμῆς νὰ κρυφτῆς, μόν' πές ὅτι ἔσαι ἀστ'μαρίστη.

άστίμαστος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στιμασιός < στίμαζω.

Ὁ μὴ ἐκτιμῶν, μὴ σεβόμενος τοὺς ἄλλους: Ἐν τέλ-λεια ἀστίμαστος ἄδρωπος, ἐν ἀντρέπεται κανέναν.

άστοιβάδιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀστοιφάδιαστος Θήρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στοιβαδιστός < *στοιβαδιάζω.

Ἀστοίβαχτος 1, ὁ ἰδ.

άστοίβαχτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀστοίβαχτους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀστοίβαγος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀστοίβαστος Ἡπ. Κρήτ. Πόντ. (Τραπ.) Σύμ. — Λεξ. Βυζ. Λάουνδ. Ἐλευθερουδ. Πρω. ἀστοίβαστους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἰμβρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. στοιβαχτός < στοιβαζω.

1) Ὁ μὴ συσσωρευθεὶς εἰς στοῖβαν, εἰς σωρὸν πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀστοίβαχτα κούτσουρα - ξύλα - ροῦχα - στρώματα - τσουβάλια κττ. πολλαχ. Συνών. ἀστοιβάδιαστος. β) Ὁ μὴ συμπίεσθεις διὰ νὰ καταλάβῃ ὀλιγώτερον χῶρον πολλαχ.: Ἀστοίβαχτος σανός. 2) Ὁ μὴ ξανθεὶς, ἐπὶ βάμβακος καὶ ἐρίου Ἰμβρ. Μακεδ. (Καταφύγ.): Ἀστοίβαστον βαβάκ' Ἰμβρ. Ἀστοίβαχτον μαλλὶ Καταφύγ. 3) Ὁ μὴ δαρεὶς Ἰμβρ.: Δέν ἀφήκει κανένα πιδὶ ἀστοίβαστον, οὐλα τὰ στοίβασι.

άστοιβεά ἢ, Εὐβ. (Ἀλιβέρ. Κάρυστ.) Θράκ. (Αἰν. Μάδντ.) Ἰμβρ. Ἰος Λέσβ. Λήμν. Ρόδ. — Λεξ. Πρω. ἀστ'βεά Λέσβ. (Μανδαμάδ.) ἀστοβεά Θήρ. ἀστουβεά Κεφαλλ. Σάμ. στουβεά Κεφαλλ. Σάμ. ἀστοιβέ Ἰκαρ. ἀστ'βέ

